

kommer med en melding om, hvad grunden er til, at man går imod dobbelt statsborgerskab, når man nu i sammenlignelige lande i stadig større omfang går ind for det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo det, vi behandler i dag, hvor vi netop i Danmark bevidst skiller os fra Sverige, for Sverige har indført dobbelt statsborgerskab i 2001, og det siger vi nej til. Det gør vi, vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard, af den helt elementære grund, at man kun har én nationalitet, og derfor kan man naturligvis og skal man naturligvis også kun have ét statsborgerskab

Det er så indlysende. Det er det, der ligger i selve begrebet statsborgerskab eller indfødsret. Man kan ikke udparcellere sig selv på flere personer. Man er én, og derfor kan og skal man kun have et statsborgerskab. Det kommer jeg tilbage til.

Må jeg lige sige til den højtærede formand, at jeg jo er meget ked af reprimanden. Jeg har set i mit manuskript, og jeg sagde, at eftertiden ville forbande os. Jeg mener ikke, at jeg udsiger en forbandelse.

Formanden:

Jeg hørte ikke noget spørgsmål til fru Inge Dahl-Sørensen i hr. Søren Krarups indlæg.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Til gengæld har jeg et spørgsmål til hr. Søren Søndergaard, for jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad man skulle bruge flere statsborgerskaber til.

Jeg er jo fuldstændig enig med hr. Søren Krarup i, at et statsborgerskab er et statsborgerskab i et land, og hvad skal man så bruge flere til? Og hvis nu hr. Søren Søndergaard vil op og sige, at der er altså nogle lande, som det er helt umuligt at komme ud af statsborgerretsmæssigt, vil jeg oplyse, at vi jo også der giver dispensationer, for vi er godt klar over, at der er visse problemer visse steder i verden.

Men jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad man skulle bruge de mange statsborgerskaber til.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg sige, at jeg synes, at hr. Krarups betragtninger havde for meget karakter af besvær-

gelses og meget lidt argument. Der var ikke rigtig nogle argumenter. Det var noget med: Man kan ikke, og det er da klart, at man ikke skal, osv.

Men hvad er argumentet?

Det, vi kan konstatere, er, at f.eks. partiet Venstre og en række andre partier herinde i en lang periode har kæmpet for dobbelt statsborgerskab. De har nemlig kæmpet for et europæisk statsborgerskab kombineret med et dansk statsborgerskab, hvor man skulle have nogle rettigheder knyttet til det at være europæer, ligesom man skulle have nogle rettigheder knyttet til det at være dansker.

Det, som denne her diskussion vel bare afspejler, er en udvikling, hvor folk i stadig større omfang rejser på tværs af grænserne, bor en periode i et land, bor en periode i et andet land, og hvor statsborgerskabet er en praktisk anledning til – så længe vi ikke har fået et verdensborgerskab – at give folk mulighed for i de f.eks. 10 år, de bor i et land, også at have demokratisk indflydelse i det land, for det er jo knyttet sammen.

Formanden:

Hr. Søren Krarup har ønsket en kort bemærkning til fru Inge Dahl-Sørensen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er en kort bemærkning til fru Inge Dahl-Sørensen, for jeg vil lige spørge eller måske bemærke til fru Inge Dahl-Sørensen, om hun ikke er enig med mig i, at noget at det fornemme ved hendes svar for så vidt er, at hun har svært ved at svare.

For det forholder sig jo til det helt elementære: Hvad er det at være mig? Hvad er det at være et menneske? Hvad er det at høre hjemme i et folk og dermed have en indfødsret? Det er så elementært, at det ikke er til at svare på, og derfor er hr. Søren Søndergaards efterlysning af argumenter simpelt hen nonsens. Der er visse ting, man ikke kan argumentere for. At man trækker vejret, det argumenterer man ikke for. Det gør man.

KL 10.15

Præcis det samme er tilfældet med det nationale, det, der ligger i indfødsret. Det er simpelt hen et eksistensvilkår, og det er ikke et spørgsmål om argumenter. Det er en karakteristisk glidning mellem argumentation og besværgelse, sådan som hr. Søren Søndergaard også var inde på det.